

Het microklimaat Stijn Meuris over TAZ-verwante zaken

Gisteren twee muzikale hoogtepunten mogen aanschouwen en er nog niet helemaal goed van. Duizelig van zoveel onversneden rock-'n-roll-schoonheid schuift TAZ van het zeer geslaagde weekend de weekdays in, gegarandeerd ook weer goed voor een reeks fijne voorstellingen. Maar gisteren dus Confuse The Cat in de Terminus en El Guapo Stuntteam in Café Koer. Boenk erop, ik zeg het u. Tweemaal helemaal anders, tweemaal helemaal raak. We waren fier, jawel.

Fier op de nerveuze maar slimme poprock van Confuse The Cat, die qua aanstekelijke jaren tachtig-pop niks meer te leren hebben. Trouwens, met een frontman zoals Geert Plessers is het sowieso *van dattum*: uitdagend, flexibel als warme latex en met een gedrevenheid die iedere noot en ieder stuk tekst tot een Belangrijk Statement maakt. *Love it or hate it*, maar d'r waren er gisteren heel wat die het *loveden*.

Idem voor El Guapo, met een geluid dat nu, terwijl u dit leest, ongeveer ter hoogte van de Faeroër-eilanden hangt. Soms reist het gewoon de wereld rond, als de wind goed zit. Tjongejonge, dat er überhaupt zoveel rock in zulke jonge lichamen kan huizen is een klein medisch wonder. Ik stel dan ook voor hier en nu een weddenschap af te sluiten: als voorman Cédric Maes en zijn Stuntteam binnen dit en een jaar niet op z'n minst Groot-Europa (pakweg tot aan midden-Oekraïne) hebben veroverd, dan geef ik op de volgende editie van TAZ een tournee général.

Dat maakt Theater Aan Zee zo schoon, dat alle uiteinden van het culturele spectrum d'r met veel gretigheid genuttigd worden. Kleine maar wondermooie voorstellingen vol poëzie en liefde voor de letteren, maar evenzeer luidruchtige bands die d'r met geweldige veel vuur voor gaan op gitaren met een miljoen snaren. En het is een wonderlijk publiek dat zulke verscheidenheid weet te appreciëren. Het luidste applaus is dan ook voor de Oostendenaren. Klap klap klap.

Stijn Meuris, uw klimatoloog.

Havennomaden 1: Beeldverhaal in drie delen

Het is stralend weer en grappige gids Tom leidt ons gezwind naar de eerste locatie op onze zwerftocht, een charmant 17e-eeuws boerderijtje met aan de ingang het opschrift 'Welkom thuis, Peer'. Het licht dat door de gaten en spleten in het dak de houten ruimte binnenvalt, bezorgt ons alvast een warm onthaal. Het meisje binnen wil net zo goed haar best doen, zorgt er zenuwachtig voor dat iedereen een plaatsje vindt op de smalle met oude dekens beklede bankjes, en wil ons op thee vergasten. Het geurt naar lavendel, we worden aangespoord gezellig dicht bij elkaar te kruipen, er ligt een krakende plaat op en iedereen krijgt alvast een kopje. Voel je goed, wij weten hoe dat moet.

Solveig heet deze voorstelling, naar het lief van Peer Gynt, hier het nerveuze meisje wiens lief ieder moment kan komen. Als hij binnenkomt, kunnen we misschien luid in de handen klappen, in elkaars knieën knippen, bellen blazen, jodelen...? Maar 'dat is wat té' besluit *Solveig* wijselijk. Misschien is het schoner als ge niets doet, 'zoveel monden die zwijgen voor Peer'. Zo zitten we daar met z'n allen een tijdje schoon te wezen, net zoals *Solveig* niet goed wetend waarop. We wachten niet op Peer, want die komt niet. We wachten niet op een antwoord op de aan *Solveig* gerichte vraag 'Is jouw trouw een deugd of een fout?' want dat komt er niet. We wachten ook niet op het kopje thee. Deze vrouw smacht dat het pijn doet, maar wij kunnen ondertussen wel erg genieten van het stemmige stulpje dat is omgebouwd tot een decor om van te smullen. 'Er móet mij iemand vastpakken', probeert *Solveig* nog, maar wij druipen al af, op weg naar het militair hospitaal. Daar is *Steffie Van Cauter* druk in de weer met ingenieuze muziekinstallaties, in elkaar geflanst met fietswielen, een taartvorm, een kinderbedje en wat weet ik nog allemaal. Het indrukwekkendst is een groot 'mazouttankstrijkerinstrument'. Ze beweegt een wasmand over de fietswielen, klapt een broodtrommel open en dicht. Stampet tegen wat bestek aan dat op de vloer ligt en probeert zo allerlei tonen uit. *Die fliege fliegt und stürzt verrückt* is nog maar een probeersel, weten we, *work in progress*. Mini-animatiefilmpjes met verlaten straten en kale bomen worden geprojecteerd. Het is niet veel allemaal: twee streepjes die twee beentjes zijn, een pijltje, water, vlekken, een fiets. Dan zingt ze even, met de rug naar het publiek gekeerd. Niet echt voor ons, in zichzelf, maar misschien is het moment daarom net zo puur. Voor het kind in *Steffie* en in ons is het genoeg om een eigenzinnig universum te betreden, een korte streling voor oog en oor. Het grote kind murmelt verleidelijk in het Frans tot een gloeilamp. Ze zingt ons zacht uit en in het schijnsel van de lamp zien we haar verrukte gezicht.

Over de beelden in je hoofd gaat *4000 trees, a red dress and an apple (possible story)*. En over hoe moeilijk vertellen is. De verteller stottert, maar de woorden komen niet. Wanneer het projectiescherm het van de verteller overneemt, komt er wel iets. Marionetmeisjes verschijnen en voeren slaafs uit wat je op het scherm leest. Als vertellen niet lukt, misschien verbeelden wel? Bij associatief vertellen verschijnen de beelden snel, 400 bomen, nee 4000, we zijn op dreef en hop, daar staan ze al, de spelers met armen als takken in de lucht. Maar de verbeelding slaat op hol. Terwijl je bij *Steffie Van Cauter* de magie van de verbeelding ziet, word je hier de last gewaar, het controleverlies. Men expliciteert wat in de vertellers hoofd zit, maar het gebeurt vooral vanbinnen, denkgenot *and that's it*, denk je. Want echt in iemands hoofd kruipen is moeilijk. Maar dan komt er zwier in: dansen en kirren en klaarkomen. Het publiek lacht en geniet, de mislukte verteller niet. Zijn verbeelding speelt hem parten en radeloos besluit hij; *let go!* Hij feest mee maar dan zijn de marionetten radeloos want wie heeft de touwtjes nu in handen? Eén marionet wordt een muzemeisje dat in de vertellers oor fluistert: er ontstaat een archetypisch verhaal over een prins en een appel die nog steeds eeuwig fris en groen blijft, alsof het een sprookje is. Eind goed, al goed.

(KVL)

Havennomaden 1, nog vandaag om 15u. Vertrek op Café Koer.

Wachten op Peer (Foto: Kristien Verhoeven)

TAZETTE

EDITIE # 05 MA 30/07

GRATIS - V.U. LUC MUYLEAERT, VAARTDIJK ZUID 31, 8432 LEFFINGE

TAZ goes rock-'n-roll

El Guapo Stuntteam (Foto: Thomas De Meyer)

Mijnheer Porselein: de rijkdom van romantiek

Wie het ongeluk heeft niet meer binnen te raken in de nieuwe voorstelling van Studio Orka, moet maar eens - bij wijze van magere troost - een kijkje gaan nemen bij de vijver van het Leopoldpark: de schitterend uitgewerkte dierenbedjes die op het water drijven zijn een restant van de productie *Zeevanden en Waterwolven* en onthullen een hoekje van het Orka-universum dat steeds verder uitdeint in de hoofden van bezielders Martine Decroos en Philippe Van de Velde. Maar misschien heeft u vorig jaar *Lava, een bodemonderzoek* gezien (geselecteerd voor het Theaterfestival 2007) en hoeven we u niet meer te vertellen dat de wereld die de Orka's oproepen er een is van ongeremde sprookjesromantiek. En terwijl er in het verleden wat narratieve eindjes bleven wapperen stijgt de theatrale *body mass index* van de Orkaproducties voorstelling na voorstelling. Met als een voorlopig hoogtepunt deze *Mijnheer Porselein*.

Bruno de postbode (Dominique Van Malder) neemt ons mee op zijn ronde en introduceert ons in een grappig huis in het bos waar hij, samen met zijn vriend Robbie de mol, iedere morgen thee gaat drinken. In het kleine huisje houden de zussen Bie (Brenda Bertin) en Kaatje (Katrien Pierlet) samen met hun broer Pé (Jo Jochems) een dierenkliniek draaiende. In elke kist, elke kast, elke la huist wel een ziek of gewond beestje: een vos met een depressie, een brulkikker met obesitas, een alleendje. De zusjes-verpleegsters vormen ondanks hun onderling gekibbel een hecht team met de dierendokter. Terwijl de tegenstelling tussen de zusjes vrij stereotiep is uitgewerkt - de temperamentvolle Pierlet versus de rustige Bertin - vertedert en verwondert de figuur van Jo Jochems: een zachte, wereldvreemde man met rare tics en een dromerige blik in de ogen. Jochems speelt perfect uitgebalanceerd en countert zo de occasionele overacting van de zusjes.

Zoals steeds bij de voorstellingen van Studio Orka is de speelruimte tot in de kleinste details uitgewerkt. Het huis waarin de familie Porselein woont is een wonderlijke kijkdoos waarvan je nauwelijks genoeg kunt krijgen: bewegende laatjes, grappige voorwerpen, verrassende foto's. De hele vormgeving ademt een warme geborgenheid uit. Misschien is dat de juiste omschrijving voor de voorstellingen van Studio Orka: ze zijn *warm*. Warm in stijl, kleur en toon, warm in vorm. Niks geen sobere, strakke lijnen. Niks geen kil minimalisme. Bij de Orka's mag alles romantisch, rijk en vol zijn. Eindelijk nog eens een gezelschap dat ten dienste staat van de illusie.

(EC)

Mijnheer Porselein, nog tot vrij 3 augustus om 13u30, 15u30 en 17u30 in het Leopoldpark.

Uitgelachen aan Zee

Onze Man liet zich, speciaal voor u - incognito, met een zak over zijn kop én een kop over zijn zak - een avond opsluiten in het Variététheater. Hij kwam terug met - pak 'm beet - drie dozijn fijne moppen, witzes, grappen en grollen. De lol van vandaag komt uit het even waanzinnige als kluchtige *De Grote Anderen* van **Ter Bescherming van de Jeugd**.

'Kent u de website van de Belgische duivenbond? Nee? Wel: www.duivenbond.comcomcomcomcom'

Vanavond nog te zien om 19u30. Kaartjes kosten amper 8 luttele eurootjes. Rept allen uw kont daarheen!

(MV)

TAZettequiz

El Guapo Stuntteam was *wreed vettig* gisteren, en bovendien *sexy as hell*. Volgens zanger Cedric 'Fuzzy Cedroc' Maes (de man met de donkere krullen) kan het ook moeilijk anders, want 'alle Limburgers zijn nu eenmaal sexy'. Daarom een kleine enquête: wie vindt u de meest sexy Limburger op het festival?

1. Marcel Vanthilt
2. Stijn Meuris
3. Cedric Maes van El Guapo Stuntteam ('maar als dat ook zoveel lawijt maakt in bed, toch liever niet,' horen we hier een ons niet onbekende recensente van De Morgen zeggen)

Antwoorden, reacties, nog meer sexy Limburgers gespot: mail het naar dagkrant.taz@tartart.be.

De BlackBox spreekt

Tegenreactie: "Aan dhr. Wim Opbrouck. Geachte, persoonlijk ga ik niet akkoord met uw 'de' voor de zee in 'theater aan de zee'. De theater aan zee klinkt niet. Trouwens, in Oostende staat de 'de' achteraan.

Ps: TADZ past ook niet echt."

Luk AZ

Gisteren tijdens het optreden van El Guapo stuntteam, Marijke Pinoy nog nooit zo zien shaken! Springen dat die deed! (Koen Opstaele)

Zi je gider nog e betje gelukkig?

U hoort het. Ik kan het niet. Ik kan het helaas niet spreken. Maar wat had ik het graag gesproken.

Ik loop door Oostende, ga hier en daar zitten, luister naar het plaatselijke volktheater in de stad aan zee en razendsnel groeit mijn vader in mij.

Soms vragen mijn kinderen, spreek nog eens zoals opa. Dan imiteer ik zo goed en zo kwaad als het gaat de taal van opa. Dat wil zeggen zijn moedertaal, de taal die hij sprak voor hij zelf zijn eigen kinderen in het hem vreemde ABN opvoedde.

Toen opa, na pakweg veertig jaar rond Brussel te hebben gewoond, hier terugkeerde, hier op enkele kilometers vandaan weer kwam wonen, is hij uiteindelijk in zijn hervonden West-Vlaams gestorven, hier enkele honderden meters vandaan.

Zijn taal zit diep in mij, als een schat, als een kleine woordenschat. En er is maar één paar klanken nodig om ze naar boven te brengen.

Als wij bij mémé aankwamen, in het donkere huis in Gistel, zei ze stevast 'Mo keketeke riere'. Toen volgde iets over hoe opgeschoten wij wel waren sinds de vorige keer.

Mijn vader verborg zijn West-Vlaams voor ons. Maar vanzelfsprekend kroop het soms waar het niet gaan kon. Ik herinner me: *poersukker*. Dat was een woord voor een soort suiker, al weet ik nog altijd niet precies voor welke - ik vermoed voor lichtbruine, meelachtige suiker. Cassonade. In een zak waarop een kind lachend een boterham, een stutte, vol poersukker in zijn mond stak.

En *keppe*. Dat woord kwam hier, luistervinkend in Oostende, terug in mijn hoofd. Zo noemde hij mijn moeder en mijn zus. Mi keppe, alleen voor het andere geslacht bedoeld. Je zegt niet mi keppe tegen een man, zoveel was wel duidelijk. Maar ik dacht toen toch vooral aan een kip, en ik begreep het niet helemaal.

Hij had ook zijn kinderjaren, zo vertelde hij soms, doorgebracht aan 't roethuis. Jaren heeft het geduurd voor ik ook dat woord begreep. Het is een routehuis, een woning vlak langs de spoorweg.

Zo waren er nog wel woorden, die als liefvallige raadsels in mijn hoofd rondzweven.

Nadat mémé onze groei had vastgesteld met 'Mo kikt eke riere', volgden de rituelen elkaar op. Een daarvan was het eten van kerrepap met poersukker. Pas jaren later begreep ik de oorsprong van dat woord. Het betekent karnemelkpap. Maar, u hoort het zelf, dat is niet hetzelfde.

En als we bleven slapen kwam mémé naar boven - we lagen al in het hoge brede diep doorzakkende bed, het rook er naar mottebollen - en ze boog zich over ons, schoof haar duim heen en weer over ons hoofd en zei: godzegtjenbewaje. Ook als we weggingen prevelde ze dat onbegrijpelijke wachtwoord.

Onlangs pas, door een toeval, heb ik het ontcijferd. God zegene u en beware u. Als ik dat toen geweten had.

Bernard Dewulf

Jong Muziek: This Is Where My Little Saturn Sleeps

Te perfect

Wij zouden verdoemd niet graag in de jury Jong Muziek zitten dit jaar. Okee, het festival is amper halverwege en we hebben nog lang niet alles gezien en vooral gehoord, maar wat we tot op heden al voorgeschooteld kregen, mag er wezen! Zo ook **This Is Where My Little Saturn Sleeps**, een Gents zesttal dat in hun grotendeels instrumentale nummers moeiteloos de folk van pakweg Devendra Banhart laat versmelten met dromerige en zorgvuldig opgebouwde en gelaagde composities à la Air en Sigur Rós. Wij zagen in Club Terminus een technisch op alle vlakken bijzonder onderlegde groep met een zeer zorgvuldig opgebouwde en gevarieerde set die tot op het einde bleef boeien. Vooral over de laatste songs, waarin frontman Filip Maes voor het eerst ook zingt - wat een stem heeft die kere! Als ze bij Tindersticks ooit een vervanger zoeken voor zanger Stuart Staples... - waren wij redelijk enthousiast. Een perfect optreden, dus. Een beetje té perfect zelfs. Want hoe foutloos alles ook was, het miste een zekere bezieling. Ons nekhaar ging niét overeind staan, we kregen géén kienkenvel en werden niét van onze sokken geblazen - goed, we hadden er wel geen aan, maar dat doet er even niet toe. Jammer, maar helaas. Als het een troost kan wezen: met de prijs voor meest originele groepsnaam, gaan ze wat ons betreft wel aan de haal.

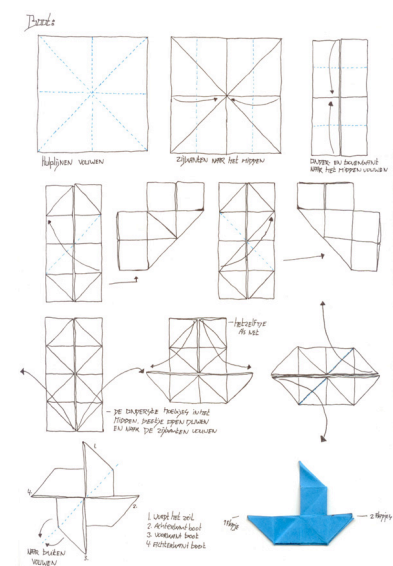
(MV)

Gezien op zo 29/7 in Club Terminus.

This is where my little saturn sleeps (Foto: Kristien Verhoeven)

Vouw eens een bootje

c. NTGent

Boeken aan zee: leest allen mee

Vanavond zullen **Phara De Aguirre** en **Stijn Meuris** hun gave om boeken tot leven te wekken aanspreken in de Droge Coö. Phara zal een boom opzetten over *Tirza* van Grünberg en mag in onze TAZette al eens oefenen.

Aan welk soort lezer raad je het boek aan?

Phara De Aguirre: 'Aan iemand die van taal houdt. Het boek is geschreven in een heel mooie, soepele taal.'

Wie leest dit boek beter niet?

'Iemand die niet om kan met vreemde mensen, in de zin van eigenaardige mensen.'

Wat vind je van het hoofdpersonage, de jaloerse vader Jörgen Hofmeester?

'Tja, ik zit natuurlijk in de moederrol en ook bij mijn man zie ik nog geen problemen opduiken. Ik kan me wel voorstellen dat die opduiken tussen vaders en dochters, al is het typisch voor Grünberg om daar zo ver in te gaan. Het is dubbel: ik heb enerzijds begrip voor de man, anderzijds irriteert hij.'

Wat denk je van de bewering dat Hofmeester symbool staat voor de westerse mens?

'Zo had ik het nog niet bekeken. Ik krijg te veel de kriebels van de man om hem als een prototype te zien. Hij leeft ook te veel in zijn eigen wereld, is constant bezig met zijn gezin. Dat is bij mij bijvoorbeeld toch al helemaal anders.'

Kijk je uit naar deze avond op TAZ?

'Het leukste is met andere lezers samen zitten en zo nieuwe inzichten opdoen. Ik ga ook vertellen over een prachtig boek dat ik ontdekt heb, maar dat verklap ik nu nog niet! Ik kijk er naar uit om Stijn Meuris terug te zien. Bij de Gouden Uil hebben we een leuke babbel gehad, en hopelijk kunnen we die nu verder zetten bij goed weer!'

Uitgelezen aan zee: ma 30/7, 17u in Droge Coö

TELEX

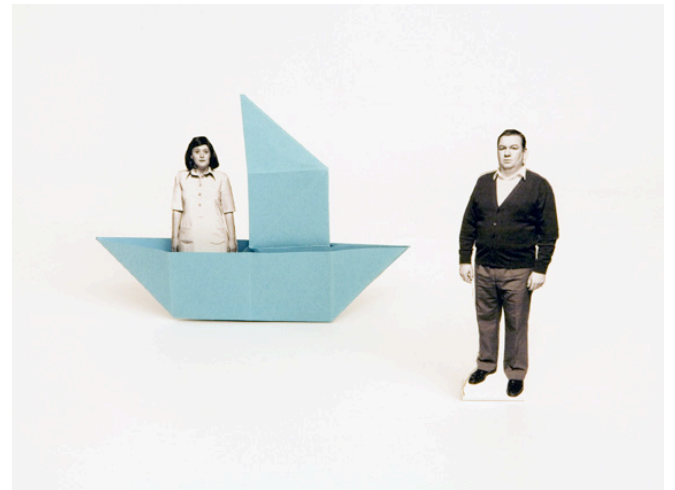
* **Kortfilms:** *Fernsehturm* van Alexander Van Waes, *Les Bains de Budapest* van Hermien Verstraeten, *Zu Stramm* van Levi Tack, *In de voetsporen van Jaklien Pollentier* (Documentaire over TAZ 2006) van Yahya Terryn.

* **cirQ Stabilisé:** *Matiné Magique:* Van 14u tot 18u, om het uur: gidsbeurten door de buurtbewoners. Vanaf 14u doorlopend disk-jockey. Om 14u30: quiz op *z'n Ostends* door Rosita en MC Jezus. Om 17u, 18u, 19u en misschien nog langer: magische namiddag met Magicien **Gili**.

* Vanavond *ne vrie wijze gast* uit Gent: Luc De Vos speelt met de TAZ-band op Café Koer om 22u30. Komt dat zien!

TAZtippet

'Het is magisch hoe drie spelers en wat velletjes gevouwen papier een donker toneel tot een jungle of de Zuidpool transformeren', schreef NRC Handelsblad over *Ik wil dat jij een beer wordt*, en dat kunnen we bij de TAZette alleen maar beamen. Gaan zien, gaan zien, gaan zien!

c. NTGent

Toneelgroep Ceremonia maakt een *Lachstuk* vol tristesse

'Dwangmatig twisten op foute muziek'

'Allez jong, zo klein - pakt dat daarop op?' Ineke Nijssen van Toneelgroep Ceremonia buigt zich verbouwereerd over onze dictafoon. 'We hebben al vijftien seconden niets zinnigs gezegd' constateert ze droog. Tijd om daar verandering in te brengen!

Samen met Hendrik-Hein Van Doorn staat ze in *Lachstuk*. Twee eenzame zielen op de dool raken verzeild in nachtclub *Thanatos*. Na een verleden van pijn en mislukte relaties hunkeren ze naar liefde, maar het blijkt toch zo moeilijk om elkaar te vinden. Klinkt niet bepaald als een lachertje!

Van Doorn: 'Je krijgt pas in tweede instantie een stomp in je maag - de zwaarte maakt een ommetje via de lach. Als een stuk van in het begin enkel ellende brengt, zet je als toeschouwer meteen een stap terug.'

Nijssen: 'Wij maken eigenlijk nooit iets dat écht enkel om te lachen is.'

Ondanks hun eenzaamheid mislopen de twee hoofdpersonages elkaar voortdurend.

Nijssen: 'Dat is juist zo schoon: het 'willen' is zo groot. Ze zijn samen in die nachtclub en je denkt voortdurend 'Laat die twee elkaar nu eens gewoon vastpakken...' maar daar slagen ze niet in.'

Waarom niet?

Nijssen: 'Uit angst, denk ik. Sommige mensen hebben al te veel meegemaakt, te dikwijls het deksel op de neus gehad.'

Van Doorn: 'Maar soms is het ook een kwestie van stom toeval: de ene gaat buiten, de andere denkt dat hij even naar het toilet is, maar hij blijkt naar huis te zijn. Kans verkeken, ze zien elkaar nooit meer terug.'

Herkennen jullie het maniakale 'buiten moeten komen' van Velma en Rupert?

Nijssen: 'Iedereen zal wel al eens zo'n avond meegemaakt hebben: het kot is te klein, je moet weg, al weet je bij God niet waar naartoe. Je gaat op café, uit angst dat je iets zou mislopen die avond, maar gewoonlijk beland je dan op een plek waar echt niets te mislopen valt.' (*lacht*)

Van Doorn: 'Dat je eens de blues hebt en je in het uitgaansleven stort, daar is niets ongewoons aan. Maar bij deze personages krijgt het iets heel dwangmatig.'

Nijssen: 'Ja, bij Rupert en Velma is het extreem. Haar relationele ellende is mij godzijdank bespaard gebleven. (*buigt zich voorover naar de microfoon*) Dankuwel. Dat neemt niet weg dat ik de wanhoop van Velma wel kan plaatsen, zij het met een andere inhoud. *In de fond* gaat het over existentiële eenzaamheid.'

Van Doorn: 'En dat lege gevoel vertaalt zich in de muziek en in het bijna manische dansen, tot op de rand van de uitputting.'

Ah, het is een Fabre-voorstelling!

Nijssen: 'Toch niet, want wij smijten ons niet écht tegen de muur. (*lacht*) Maar er komt wel fysieke uitputting aan te pas. Hein en ook Johan zijn het gewoon om tijdens een voorstelling veel te zweten, waardoor hun schmink al na twee minuten uitloopt. Ik ben meestal aan het eind van een voorstelling nog even mooi geschminkt als in het begin - maar dat is dit keer niet het geval.'

Welke muziek wordt er gedraaid in nachtclub Thanatos?

Van Doorn: 'Complete kitsch. Het is allemaal de schuld van een tweedehands plaatje uit de kringwinkel.'

Nijssen: 'Waarop 'tijdloze Hammondhits' stonden: dertig bekende nummers, van ABBA tot Black Sabbath, gespeeld op een Hammondorgel. Verschrikkelijk. Dat is wat Rupert en Velma de hele avond doen: dwangmatig twisten op foute Hammondmuziek.'

Zijn jullie zelf nachtbrakers?

Nijssen: 'Bij mij gaat het in fasen. In periodes van spelen kan mijn uitgaansleven heel zwaar zijn: je hebt gespeeld, je gaat daarna nog eentje drinken en voor je het weet is het laat, té laat.'

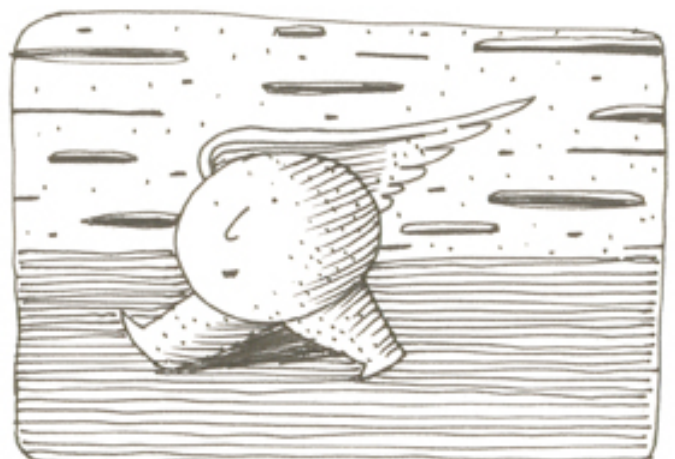
Waar kunnen we jullie zoal aantreffen na vier uur 's nachts?

Nijssen: 'Mmm, tegenwoordig zakken we toch vaak thuis door, of bij vrienden.'

Van Doorn: 'Ja, we zitten nu in die leeftijd, snap je. Wat niet wil zeggen dat het in eigen huis niet waanzinnig uit de hand kan lopen.'

(EC)

Lachstuk, ma 30 juli om 20u30 en di 31 juli om 15u en 20u30 in de Victoriazaal.

c. Wim Opbroeck